

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr 12.

22de mars 1896.

22de aar.

Liden barnepige.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Renge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpeditionen, jendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Tredje aargang.

12. uerke.

XIV. Det evige liv.

Den tredje artikel.

ABC-klassen: Ab. 14, 13: Salige er de døde, som dør i Herren.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og 1 Joh. 3, 2: Det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skal vorde; men vi ved, at naar han aabenbares, skal vi vorde ham lige; thi vi skal se ham, som han er.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, 1 Thes. 4, 17: Vi skal altid være hos Herren — og Ab. 21, 4: Gud skal af-tøre hver taare af deres øine, og døden skal ikke være mere; ei heller sstrig, ei heller pine skal være mere; thi de første ting er begne bort.

Vink.

„Jeg tror — det evige liv.“

(Qazarus i Abrahams Skød, Bbh. 70; Jesu ord til røveren paa korslet, Bbh. 94; Stefanus's død, Bbh. 101).

— Luther var mod enden af sit liv ofte srag og sygelig; „han var mæt af verden og verden af ham, saa at de let kunde stilles, som en gæst forlader sit herberge.“ I sine sidste aar gil han stedse med dødstanter og hørte ikke med større glæde tale om noget end om døden og om mennesker, der i troen var hensovede. Til sine venner skrev han ofte og bad, at de maatte bede til Gud for ham om en salig død; thi han længtede nu saare efter hjemmet. Under et besøg, som han for at tjene sit land og sin kirke aflagde i sin fødeby Gisleben, blev han jengelligende. Dagen før han døde, tiltog hans mathed, saa at alle hans tilstedeværende venner begyndte at forstaa, at hans bortgang var nær forestaaende. Selv forstod han det ogsaa. „Jeg maa nu dø og fare herfra“, sagde han. Derpaa bad han: „Himmelske Fader, evige barmhjertige Gud, du har aabenbaret mig din kjære Søn, vor Herre Jesus

Kristus; ham har jeg forkyndt, ham har jeg be-kjendt, ham elsker jeg, ham ærer jeg som min frelser og forløser, ham, som de ugubelige spotter, skænder og forfølger; Herre, tag min sjæl til dig! O, himmelske Fader, om jeg end nu maa forlade dette legeme, saa ved jeg dog vist, at jeg vil forblibe hos dig, og at ingen kan rive mig af dine hænder.“ Derpaa trøstede han sig med følgende ord af den 68de salme: „Vi har en Gud til megen salighed, og hos den Herre, Herre er udgang fra døden.“ Derpaa sagde han tre gange hurtigt: „Fader, i dine hænder befaler jeg min aand!“ Saa laa han en stund ganste stille. Da traadte dr. Jonas frem til hans seng og spurgte med højt røst: „Ærverdige fader, vil I dø i troen paa Kristus som I har lært og prædiket om ham?“ Hertil svarte han „ja“ saa højt, at alle kunde høre det. Han drog endnu engang aande med et sagte suk; derpaa sov han hen. Dette var torsdagen, den 18de februar 1546 klokken mellem 2 og 3 om morgenen. „Vel den, saaledes dør!“

— Paa slagmarken ved Sedan kan man paa en af de mange grave se en sten, hvorpaa er skrevet i det fransk sprok: „Han begjærede liv af dig, saa gav du ham det, ja et langt levnet, evindeligt og altd.“ (Gal. 21, 5.). Denne sten er reist af en fransk officer. Afstien efter slaget saa han en døende soldat. Han spurgte ham, om han vilde have vand, eller om han ønskede, der skulde blive sendt brev til hans moder. Den døende svarte: „Med mig er det snart forbi, og slegninger har jeg ikke. Men hvis De vil være saa snil at tage det nye testamente, som ligger i mit torniste og læse for mig af Joh. evan. 14, hvor der tales om freben, saa vil jeg være Dem taknemmelg.“ Officieren slog kapittlet op, og da han læste ordene: „Min fred giver jeg eder“, da fraalede soldatens øine af glæde, ogsaa officieren var dybt bevæget. Før sin død sagde soldaten: „Jeg takker Dem, hr. kaptein; jeg har denne fred, og jeg gaar nu til denne Frelser. Jeg behøver ikke mere. Behold De dette nye testamente; det har ført mig til Jesus; det vil ogsaa føre Dem derhen.“ — Den døendes ønske er opfyldt. Kapteinen, som nu er bleven oberst, har fundet sin Frelser og er bleven en from og ibrig kristen.

— I Wittenberg faldt en from ung student fra Schellen i en heftig, ondartet sygdom. Det varede ikke længe, saa gav lægen ham op, og døden nærmede sig hurtigt. Hans lærer, som holdt meget af ham, var meget bedrøvet ikke bare for sin egen, men ogsaa for foreldrenes skyld. „Hvorledes skal jeg overbringe dine foreldre dette sgrgebudskab?“ spurgte han den syge. Denne svarte: „Sig dem dette: Ved I ikke, at mig bør at være i min Faders hus?“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

12. Lesson.

THE THIRD ARTICLE.

XIV. The Life everlasting.

ABC Class: Rev 14, 13: Blessed are the dead that die in the Lord.

Catechism Class: Same as above, and 1 John 3, 2: It doth not yet appear what we shall be: but we know that, when he shall appear, we shall be like him; for we shall see him as he is.

Explanation Class: Same as above, 1 Thess. 4, 17: So shall we ever be with the Lord,—and Rev. 21, 4: God shall wipe away all tears from thine eyes; and there shall be no more death, neither sorrow, nor crying; neither shall there be any more pain: for the former things are passed away.

SUGGESTIONS.

"I believe in—the Life everlasting."

(Lazarus in Abraham's bosom, B. H. 70; the promise of Jesus to the thief on the cross, B. H. 94; the death of Stephen, B. H. 101).

To the Christian death is not
So much even as the lifting of a latch,
Only a step into the open air.
Out of a tent already luminous
With light that shines through its transparent
walls.

— When a little child has played all day long, and become tired out, and the twilight has sent in its weariness to its mother's knee, where it thinks it has come for more excitement, then, almost in the midst of its frolicing, and not knowing what influence is creeping over it, it falls back in the mother's arms, and nestles close to her, and with lengthening breath sleeps. So we fall asleep in Jesus.

— The last words of Sir Walter Scott were: "I feel as if I were to be myself again."

— A little boy and his sister were playing at "trains." He was the engine; and she was cars and passengers all in one. Determined to get a big enough station to start from, he shouted "London!" and went puffing away. In a little while he stopped and called out "Edinburgh!" and then again "Glasgow!" After that he had to come to a stop again; but his geography was exhausted, and so, unable to remember any other place, he shouted "Heaven!" The little passenger thereupon spoke: "Top! I sink I s'ould like to det out here!"

— Luther wrote the following letter to his little son Hans: Grace and peace in Christ, my

dear little son. I am very glad to know that you learn your lessons well, and love to say your prayers. Keep on doing so, my little boy, and when I come home I will bring you something pretty from the fair. I know a beautiful garden, where there are a great many children in fine little coats, and they go under the trees and gather beautiful apples and pears, cherries and plums; they sing, and run about, and are as happy as they can be. Sometimes they ride about on nice little ponies, with golden bridles and silver saddles. I asked the man whose garden it is, "What little children are these?" And he told me, "They are little children who love to pray and learn, and are good." Then I said, "My dear sir, I have a little boy at home; his name is little Hans Luther; would you let him come into the garden too, to eat some of these nice apples and pears, and ride on these fine little ponies, and play with these children?" And the man said; "If he loves to say his prayers, and learn his lesson, and is a good boy, he may come. And Philip and Jocelyn may come too; and when they are all together, they can play upon the fife and drum and lute and all kinds of instruments, and skip about and shoot with little cross-bows." He then showed me a beautiful mossy place in the middle of the garden, for them to skip about in, with a great many golden fifes, and cross-bows. The children had not yet had their dinner, and I could not wait to see them play, but I said to the man: "My dear sir, I will go away, and write all about it to my little son, Hans, and tell him to be fond of saying his prayers, and learn well, and be good, so that he may come into this garden." Herewith I commend thee to Almighty God.

— Upon the tombstone of a girl, blind from her birth is the inscription: "There is no night there."

— There was once a Christian peasant, it is said, at the door of whose room Death one night knocked and called him by name. The peasant was afraid and kept silence. Death came the next night; and, when the peasant inquired what was wanted, he said the time had come for him to depart. The peasant begged to be allowed to remain a fortnight, and then if Death would come, he would be ready, provided he were assured, that, after a week, he should be brought back again. The fortnight passed; Death came, and the peasant was ready. He was carried to a beautiful garden, filled with choicest flowers; and he was so happy that it seemed almost no time until Death came once more. "What do you want?" he asked, forgetful of the agreement. "I have come to fulfil my promise, and take you back to earth," was the answer; to which the peasant replied, he was so happy where he was, that he would release Death from the agreement, and on no account return whence he had come.

Uti sicblitk ulene.

Den lille franskmænd.

(Slutning.)

Gn smuk ung mand i mørkeblaa uniform med guldtresser traadte ind. Da Ludvig fik se ham, udstødte han et glædeskrig og sprang mod den fremmede. Officeren var den samme unge mand, som Ludvig havde fundet saaret i nærheden af landsbyen; ved sin dygtighed og tapperhed havde han allerede sprunget sig op til at blive oberst. Han laa med sit regiment nogle mil fra landsbyen og havde redet næsten hele natten, for at kunne aflægge et besøg hos sin lille ven Ludvig, der havde reddet hans liv; han brændte af begjærighed efter at høre, hvorledes han levede. Da han kom til landsbyen, fik han vide, at Ludvig sammen med sine forældre var paa Waldenberg, og var da straks redet derhen.

Han omfavnede Ludvig og fortalte de glade forældre, hvor usigelig meget godt Ludvig havde gjort mod ham. Hr. Waldenberg indbød ham til at blive nogle dage hos sig; men obersten maatte tilbage og kunde blot blive nogle timer. Han talte med greben og grebinderen om deres skjæbne og sagde ved afskeden: „Jeg skal komme igjen og haaber da at se Dem og min unge ven under lykkeligere forhold.“

Obersten holdt ord. En tid efterat freden var sluttet, kom han tilbage til Waldenberg og medbragte da et skriftligt dokument, ifølge hvilket greben og hans familie kunde vende tilbage til sit fædreland og atter tage sine godsfer i besiddelse. Da obersten havde indflydelsesrige slegtninge var det lykkedes ham at bevirke for Ludvigs forældre begunstigelser, som først mange aar senere blev de fleste andre flygtede adelsfamilier tildel. Den menneskekjærlighed og det mod, Ludvig havde vist, da han reddede den dygtige officers liv, blev overalt beundret; alle sagde, at forældrene til et saa elskeligt barn ikke maatte hindres i at vende tilbage til sit fædreland.

Obersten hørte med Ludvig og hans forældre hen til landsbyen. Her aflagde han besøg hos presten, som havde laant ham saa mangen god bog og seet til ham, mens han var syg; for at vise sin taknemmelighed mod den gamle mand havde han med til ham en gave, bestaaende af en samling gode franske

bøger, alle smukt indbundne. Ogsaa til møl-leren og Ludvigs pleieførelde havde han gaver. Blandt andet forærede han Johanna og hendes børn seksti alen fint lintøj. „Dette er gjengjæld for al sjarpien“, sagde han.

Obersten betragtede det som en stor glæde at kunne føre Ludvig og hans forældre tilbage til Frankrig. Men Ludvig ansaa det hele livet igjennem som en velgjerning, at han havde faaet lov til at tilbringe en tid af sin barndom paa landet. Han glemte aldrig sine fromme pleieførelde, hvorledes de be-ghyndte og sluttede dagen med bøn, hvilken hellig styg de havde for alt ondt, og hvor stille og taalmodig de var den modgang, som rammede dem. Med tak tænkte han ogsaa tilbage paa den fromme prests undervisning og de mange andagtsstunder i den lille landskirke, hvor kristendommens sandheder blev lagt ham saa inderlig paa hjerte. Han havde i Lorentz's hjem ogsaa lært, hvorledes man kan leve lykkelig og tilfreds under smaa tarvelige forhold. Og selv bevarede han altid en stor kjærlighed til landlivet. Hans slot var altid hans kjæreste opholdsted, ikke paa grund af dets skjønhed og pragtfulde værelser, men mere fordi det laa i et vakkert landskab, omgivet af rige kornagre, blomstrende enge og skyggefulde skove. For de lavere klasser viste han den største agtelse; han havde paa nært hold haft anledning til at se deres slid og slæb og faaet erfare, hvilke ædle sjæle der kan bo bag de simple tømmervægge.

Og naar han og hans forældre tænkte tilbage paa de svedne dage, maatte de atter og atter sige: „Hvorledes kan man ikke forstaa, hvorledes det maa være en, som deroppe med visdom og kjærlighed styrer menneskenes skjæbne og leder alt til deres bedste. Ogsaa paa trængselens tunge veie skjænker han os en sikker støttestab paa vandringen til et bedre fædreland.“

En indianer glemmer aldrig.

For adskillige aar siden, da de forenede Stater i Nord-Amerika endnu ikke var videre stærkt befolkede i omegnen af Mississippi, var en indianer (rødhud), som i flere dage havde streifet om paa jagt uden noget udbytte, kommen meget langt bort fra sin leir og befandt sig i nærheden af en europæisk koloni. Hans kræfter var næsten udtømte, og han var ved at dø af sult. Han slæbte sig derfor hen til et gæstgiversted og vilde give nogle af sine klæder i bytte for levnetsmidler, men overalt blev han afvist med haardhed. Han gik da ind i den sælles gæstestue, hvor han i en ynkelige tone bad de tilstedeværende om lidt tobak til sin pipe.

Alle negtede de ham det, og han gik meget nedslaget bort, da en af de yngste af egnens vedhuggere følte medlidenskab med ham og fulgte efter ham, hvorpaa han gav ham en haandfuld tobak, som han holdt ned i en af hans lommer.

Rødhuden takkede, og de skiltes.

Bed at stoppe sin pipe, fandt indianeren en sølvmynt i tobakken, og skjønt han var ved at omkomme af sult, løb han tilbage og ledte efter sølvmyntens eier for at give ham den tilbage.

Vedhuggeren, som blev rørt over denne ufødbanlig store retfærdighed, afflog at tage imod mynten. Indianeren kunde saaledes kjøbe sig mad for pengene; han kom derved atter til kræfter og vendte stærkt hjem.

Omtrent ti aar senere var en skare hvide mænd paa jagt i skoven, og ved at forfølge en bjørns spor kom de dybt ind i skoven og blev pludselig omringet af en indianertrop, der førte dem med sig til deres leir og bevogtede dem saa omhyggelig, at de ikke vidste, hvorledes de skulde undslippe.

En af disse fanger var netop den mand, som i sin tid havde givet rødhuden en haandfuld tobak; men han havde forlængst glemt den sag og tænkte slet ikke paa, at han muligvis kunde træffe hin indianer igjen. Han anede ligesaa lidt, at netop den indianer havde faaet udvirket, at den særlige bevogtning af hans person blev ham overladt, og at det var denne indianer, som overaltd fulgte ham i hælene, uden nogensinde at lade ham ane, at han tidligere havde kjendt ham.

En dag, da de andre rødhuder havde

begibet sig paa en længere udflugt, og da den stakkars vedhugger beklagede sig over, at han ikke kunde komme hjem til sine egne, følte han, at nogen berørte hans skulder. Han reiste sig hurtigt op, og da han vendte sig om, saa han den indianer, som altid bevogtede ham, og som nu kun sagde: "Kom!"

Den snu indianer havde ikke villet give sig tilkjende for vedhuggeren, forat hans landsmænd ikke skulde fatte mistillid til ham. De gik længe tause, indianeren foran, men stadig bevogtende enhver af sin fanges bevægelser. Denne vidste, at det vilde være fuldstændig unyttigt at prøve paa at flygte, og gik derfor ganske stille bagefter sin fører, idet han idelig spurgte sig selv om, hvor denne mon vilde føre ham hen. Endelig kom de, overvældede af træthed, ud af skoven og stod nu paa en stor græsmart, der laa paa toppen af en liden høi. I dalen under dem opdagede vedhuggeren til sin forundring en landsby med sin lille kirke, store boliger og dyrkede marker. Han befandt sig altsaa atter paa et helt civiliseret sted iblandt sine landsmænd. Hans hjerte slog saa voldsomt, at han kom til at skjælve.

Indianeren betragtede ham i stilhed og sagde derpaa: "Kjender min bror denne egn?"

Kolonisten saa sig om til alle sider og maatte tilstaa, at han ikke erindrede nogensinde at have seet dette sted, og at han slet ikke vidste, hvor han var.

"Har min bror glemt, at for ti aar siden kom en stakkars forfulken indianer ind i en af de hvide folks landsbyer og tiggede forgiæves om en mundfuld brød eller en pipe tobak?"

Ja, glemt det havde han. Det stede saa ofte, at indianerne saaledes kom og tiggede.

"Har min bror ogsaa glemt, hvem der engang fulgte en stakkars indianer udenfor vertshuset for at give ham lidt tobak med en sølvmynt i?"

"Na ja, det var mig, nu huffer jeg det!"

"Jeg er hin indianer", sagde rødhuden, "og en indianer glemmer aldrig. Den sølvmynt, som du den gang gav mig, frelste mit liv, og nu har jeg frelst dit, saa nu er vi kvit. Gaa nu tilbage til dine venner og vær lykkelig!"

Efter disse ord vendte indianeren i løb tilbage til skoven og lod vedhuggeren rolig gaa tilbage til sin familie, som troede, at de havde mistet ham, og begræd hans død.

Fars merkskumspibe.

Walter var ikke mere end otte aar gammel, men kunde alligevel ikke lade faderens tobakspiber staa i fred; han syntes, at han var stor gut nu, og en stor gut maatte vel faa lov til at røge! Han havde med den største beundring betragtet Viktor Hansen og Einar Merisen, som allerede eiede hver sin snabbe og røgte næsten hver kveld; de var vistnok mange aar ældre end ham; men netop derfor blev lyften til at ligne dem større for hver dag. Viktor kunde endog røge gennem næsen, og det syntes Walter var noget af det største, en gut kunde drive det til her i verden.

Den lille Walter kunde som sagt ikke holde fingrene fra faderens tobakspiber; han havde flere gange haft en af dem i munden; men endnu havde han ikke bobet at fylde den med tobak og for alvor tage sig en røg. Faderen havde mere end engang maattet formane ham til ikke at røre piberne; men det hjalp lidt; Walter vilde ikke være lydlig i dette stykke.

Saa var det en dag, som faderen var gaaet ud og ikke havde stængt kontordøren efter sig; han skulde ikke komme hjem, før om aftenen, saa Walter sølte sig tryk; dette var en anledning, som maatte benyttes. Denne gang vilde han gjøre alvor af sagen. Han sneg sig ind paa kontoret, greb en af faderens merkskumspiber og stoppede den fuld af tobak. Fyrstikker hørte ogsaa til de ting, som Walter ikke havde lov til at røre; men vilde han røge, maatte han tænde piben; han river en fyrstikke af og begynder at dampe alt, hvad han kunde. Han stød hagen i veiret og satte op en vigtig mine som aldrig før, medens den ene røgskj efter den anden steg op mod taget.

Røgen kom i halsen paa ham, saa han begyndte at hoste, men han hostede og røgte lige tappert. Var han saa stor, at han kunde røge, fik han ikke bryde sig om lidt hoste! Røgen kom ogsaa i øinene paa ham, saa disse blev røde og fulde af taarer; det ved ordentlig i dem. Men Walter dampede tappert videre uden hverken at bryde sig om hoste eller taarer. Hans fader kunde ikke fylde værelset mere med tobaksfyger, end den

lille gut gjorde! Jo, jo, han var blevet stor gut nu, han! Han marscherede frem og tilbage paa gulvet og røgte videre. Han syntes just ikke, at det smagte saa godt; men det var, som om han med engang var blevet flere aar ældre og ligesaa gammel som baade Viktor Hansen og Einar Merisen.

Det var næsten utroligt, at den lille gut kunde holde paa saalænge og ikke var bleven syg for længe siden. Men tilslut kunde han ikke længere. Det begyndte at blive sort for øinene hans, og før han fik tænke sig om, faldt han overende; benene vilde ikke længere bære ham, og saa blev han liggende paa gulvet og kaste op saa forstrækkelig. Han syntes, at han aldrig før havde været saa syg.

Medens han laa saaledes og hntede sig, kom en af pigerne ind for at koste gulvet i kontoret; hun blev i høieste grad forstrækket ved at se Walter ligge der saa syg og elendig og styrtede ind efter moderen. Denne kom straks ind, og Walter behøvede ikke at fortælle hende sammenhøngen; hun forstod straks altsammen. Den ituflaede merkskumspibe var vidnesbyrd nok. Ja tænk piben var gaaet istykker! Den var faldt fra Walter, da han sank overende! Walter var saa syg, at han ikke kunde reise sig, saa han maatte bæres ind; men han var dog ikke sygere, end at han blev greben af den dybeste forstrækkelighed, da han saa faderens fine merkskumspibe ligge der ituflaaet. Hvad vilde far sige, naar han kom hjem? — Ja, hvad vilde far sige?

Men derom tier historien, og vi vil blot tilføie, at Walter aldrig senere glemte denne dag, og det varede længe, før næste gang en tobakspibe kom i hans mund; han var næsten tyve aar, da han begyndte at røge for alvor.

